

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

อย่าเอาวัตถุมารอดกัน

เมื่อวานไปโรงพยาบาลภูเขียว ไปดูเขาสรางตึกสองชั้น เอาของไปส่งด้วย ดูตึกด้วย ตึกนี้ว่าประมาณ ๑๐ ล้าน บทเวลาเสร็จแล้วไม่อยู่ ทำที่ไหนก็เหมือนกันหมด ทำที่ไหนไม่อยู่ที่ว่าไว้ ชัยบเรื้อย อะไรไม่ดีไม่เอา เอาอย่างดีๆ ให้พอใจ ราคามันก็ถึบละชิโนนสะอาดใครก็เห็น ผ่านไปผ่านมา หมออ้วนมันเขียนตัวใหญ่ๆ ว่าหลงตามหาบัวใส่ตึกใหญ่ๆ เราโมโห บอกแล้วว่าที่ไหนก็บอก อย่ามาเขียนชื่อเรา เราไม่เอาชื่อเอานาม เราเอาผลประโยชน์แก่โลก แล้วก็ไปเขียนไว้

ไม่เอาจริง ๆ คือมันหมดโดยประการทั้งปวงในหัวใจ ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย ขึ้นชื่อว่าสมมุติแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี เอาอะไรมาเพิ่มก็ไม่ได้ มาตัดออกก็ไม่ได้ อยู่ในความพอดีที่เลิศเลอ ทำอยู่อย่างนี้หากไม่ต้องการอะไร มีแต่ความเมตตา มันครอบไปหมดเลย ความเมตตา ความสงสาร ไปที่ไหนดูจริง ๆ นะ ไปที่ไหน ๆ ดู แม้ที่สุดติดไฟเขียวไฟแดงจะมองหาพวกขายดอกไม้ เอาค่าดอกไม้ให้เขาคนละสองร้อย ๆ คือมันเป็นหลักธรรมชาติ มันอ่อนน้อมไปหมดเลย

(คณะวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน และประชาชนจากทั่วสารทิศ ได้รวมน้ำใจขอน้อมถวายปัจจัยแด่พระหลวงตาเป็นจำนวนเงิน ๒,๑๓๓,๐๐๐ บาท ดอลลาร์ ๔๕๐ ดอลลาร์ ทองคำหนัก ๕ บาท) สาธุ ๆ ๆ พอใจ ๆ นะ ได้บุญได้กุศล บุญกุศลเป็นของท่านทั้งหลายเอง อันนี้เป็นของช่วยโลก... วัตถุ บุญกุศลเป็นของช่วยหัวใจของผู้บำเพ็ญแต่ละท่าน ๆ

กำลังสั่งรถ เวลานี้รถมาหลายคัน ทางโน้นมาขอทางนี้มาขอไม่รู้จะทำยังไง วิ่งเข้ามา รถดูเหมือน ๔ คันเวลานี้ คันหนึ่ง ๆ โถ ล้วนหกแสนกว่า ๆ ไม่ได้ลดราคา มีแต่ขึ้นเรื่อย เงินมีมาเท่าไรออกหมด ออกช่วยชาติบ้านเมือง เราไม่สนใจ เพราะบิณฑบาตดูชิใส่รถยนต์มาใช้ใส่บาตรมานะ ใส่รถยนต์เต็มรถ ๆ ไม่รู้จักคัน กินให้ตายก็ตาย ผู้อดอยากขาดแคลนอดมากที่เดียว นี่ละจึงกระจายออกให้ทั่วถึงกันไปหมด

วันที่ ๒๑ นี้เรากจะไปเขาใหญ่ ให้เอารถไปแข่งกันนะพวกในครัว ใครมีรถก็คันให้เอาไปแข่งกันในครัว เหยียบหัวหลวงตาบัวไปเลย ฟังแล้วมัน แหม มันฟังไม่ได้นะเราอดเราทนแสนทนแล้วละ ใ้เรื่องอย่างนี้มันเข้ากันไม่ได้กับธรรม พระพุทธเจ้าเสด็จออกบวชเอารถคันไหนไปวะ มีม้าก็ถูกระแทกนั้นกับนายฉันทน์ติดตาม พอบวชแล้วอยู่ในป่าบำเพ็ญ ๖ ปี สลบสลไปสามหน นั้น มีรถคันไหนบ้างละติดตาม ใ้ลูกศิษย์หลวงตาบาวนี้มันเก่งนะเวลานี้ เก่งขึ้นทุกวัน อยู่ในครัวในครัวเรานี้ละ เอารถมาแข่งกัน เอาวัตถุ

มาแข่งกัน ใครมีรถก็คันจุมุกโด้งเลยนะ แล้วมีผู้ไปยอเสียด้วยแล้วไปใหญ่เลย เป็นบ้าไปเลย ชี้อวดออกเลยนะพวกนี้นะ

เราทุเรศ ก็มันดูตลอด หัวใจดวงนี้มีไม่ได้คั่นกับอะไร พุดให้ฟังชัดๆ เสียนะ ไม่มีคั่นกับอะไร มันจะรู้ทันทีๆ อะไรผิดถูกชั่วดี มันจะจับทันทีๆ คัดออกๆ ถ้าเป็นเรื่องว่าปลอม คัดออกทันทีๆ เลย แล้วไหนจะมาขวางหน้าเหยียบจุมุกไปต่อหน้าต่อตา โดยที่ไม่เห็นมีเหรอ มันทนจะตายแล้วนะ เอรารถไปแข่งกัน ขึ้นรถขึ้นราไปแข่งกัน ผู้มีรถก็จุมุกโด้ง เอรารถมาแข่งกัน ในตลาดเข้าไปดูชิป่าซาร์อยู่ในตลาด อย่าเอาวัดป่าบ้านตาด มีรถเพียงสองสามคันไปอวดเขาเลยนะ มันแข่งหน้าแข่งหลังขึ้นเรื่อย ๆ นะพวกนี้ โอ๊ยเลวลง ๆ เราทนแสนทน พุดจริง ๆ นะ

ถ้าให้เป็นไปตามจิตนี้เมื่อทนไม่ไหวแล้วตีตีตีเดียวไปเลย ใครจะเป็นอะไรก็ตาม เข้าร่มไม้ร่มไหนถึงกาลเวลาพัดตีตีตีอีก ไปเลย เราไม่ได้ตายยากนะ สมกับที่ได้ปฏิบัติมาแทบเป็นแทบตายตั้งแต่มีชีวิตอยู่ แต่เวลาจะตายจริงๆ แล้วจะเอาอะไรมายกตีตีตีเดียวเท่านั้น อะไรจะส่งยิ่งกว่าจิตดวงที่พอทุกอย่างแล้วด้วยความเลิศจิตเลอ ด้วยความเลิศจิต พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่านพอด้วยความเลิศจิตในพระทัยและหัวใจ ให้อั้วพวกเรานี้พอด้วยความเลว มันไม่พอนะกิเลส ไม่มีคำว่าพอ เลวๆ ๆ นี้เอามาแข่งกันนะ เอรารถเอารามาแข่งกันในวัดนี้

โอ้ มันพิลึกจริงๆ ทนแสนทนนะ ไม่ได้อะไรๆ เอาวัตถุเต็มโลกเต็มสงสารมาแข่งกัน เอาธรรมออกมาแข่งกันบ้างสิ เป็นอย่างไร ใครภาวนาจิตของใครเป็นอย่างไรๆ เอาความสว่างของจิตออกมาแข่งดูซิ นี้ครอบโลกธาตุ ฟังเสียนะเรากำลังจะตายแล้วครอบโลกธาตุมาได้ ๕๖-๕๗ ปีนี้แล้ว พุดมีสองที่ไหน เวลามันจะรู้จะเห็นมันก็แทบเป็นแทบตาย จะเข้าชั้นสลบๆ มาแล้ว แล้วคุ้มค่าถึงเวลาจำนี้จำหมดเลยครอบโลกธาตุวิเศษวิโสขนาดไหนธรรมในหัวใจ

ไอ้เหล่านี้มันมีอยู่ทั่วโลกดินแดน แล้วผลของมันก็บ่นเรื่องความทุกข์ ใครมีมาก ๆ เท่าไรยิ่งทุกข์มาก ๆ โลกกิเลสมีเท่าไรยิ่งทุกข์มาก ๆ ยิ่งตีตีตีตีตียิ่งทุกข์มาก ธรรมนี้มีเท่าไรยิ่งเบาบาง ๆ ปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง เบาหวิวเลย โอ้ ทุเรศนะเวลานี้ เวลาเราจะไปโคราชนี้มันก็จะแหกกันไปละ รถใครดีรถใครเก่งเอามาอวดกัน เหยียบหัวหลวงตาบัวไป รถคันที่เราใช้อยู่ทุกวันนี้เจ้าของเขาอยู่กรุงเทพฯ ทะเบียนบัญชีเขาเป็นเจ้าของทั้งหมด แล้วเขาเอามาถวายเรา เราบอกเราไม่เอา เราไม่ได้บวชมหารรถ เราบวชมหารอรรถาธรรม แล้วสุดท้ายก็เอามาไว้เงินได้นั้นแหละ เราได้ใช้มาอย่างนี้ เจ้าของเขาอยู่กรุงเทพฯ ทั้งนั้นละรถที่คัน

เราไม่เป็นบ้ากับมันอะไรกับสิ่งเหล่านี้ เพียงเครื่องอาศัยเท่านั้น ไปได้ก็ไป ไปไม่ได้ก็ไม่ไป ยากอะไร อันนี้มันห่อเอาเสียจริงๆ แชนหน้าแชนหลัง อวดเก่งกันอย่างนี้ นี่ก็เลสมันอวดเก่งทั้งๆ ที่เลขที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส ตัวนี้มันอวดเก่งที่สุด ไร่ ทุเรศนะ เอาละวันนี้เท่านั้น จะให้พรแล้วเราจะไปธุระของเรา

(ทองคำเช้าวันนี้ได้ ๖ บาท ๕๐ สตางค์ครับ) พอใจตั้ง ๕ บาท ๖ บาท

เวลานี้มันตัดนิสสัยหักนิสสัยเราอย่างแหวกไปเลย ไปไหนมาไหนเราเคยไปกับใคร เมื่อไร ออกปฏิบัติกรรมฐานองค์เดียวตลอด แล้วพ่อแม่ครูจารย์ช่วยเสียด้วย ทั้งๆ ที่เคยเห็นพระลาท่านจะไปเที่ยว “ไปทำไม ตั้งแต่อยู่นี้มันก็ตกรอกทั้งวันทั้งคืนต่อหน้าต่อตา มันยังไม่อายนรก ไม่อายครูบาอาจารย์เลย แล้วมันจะไปตกรอกไหนล่ะ” คือลาไปเที่ยว ตั้งแต่อยู่นี้มันก็ยังตกรอกอยู่ต่อหน้าต่อตา ไม่อายนรก ไม่อายครูบาอาจารย์ แล้วที่นั่นมันจะไปตกรอกไหนล่ะ ไม้ให้ไปแล้ว เต็ด

แม้แต่สององค์ก็ไม่ให้ไป พูตรองๆ กันลงมา เราพูดจริงๆ ไม่ได้ยอ ด้วยความตั้งใจ คือการลาพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ต้องระวัง จอมปราชญ์ ก่อนที่จะได้ออกเที่ยวแต่ละครั้งต้องได้พิจารณาเต็มกำลังเสียก่อน เพราะในวัดเราเหมือนว่างานในวัดจะอยู่แต่เราทั้งหมด ท่านมอบความไว้วางใจให้ พอได้โอกาส (มีคนถ่ายภาพขึ้น) ทำไมมันถ่ายไม่หยุด ไม่ถอยมันเป็นบ้าอะไร เหนอ อยู่ที่นี่ก็ถ่าย ไปที่นั่นก็ถ่าย มันเป็นบ้าถ่ายรูปหรือนี่ มันอะไร ความพอดีไม่มี

เวลาจะไปที่ไหนๆ ต้องได้พิจารณาเรียบร้อยแล้วกราบเรียน การงานภายในวัดมีอะไรๆ บ้าง พูดไม่รอบคอบไม่ได้ ถ้ามีอะไรก็จะได้พาทมู่เพื่อนจัดทำ เราก็มักว่า ถ้าไม่มีท่านก็บอกไม่มีอะไร ถ้าไม่มีก็คิดอยากจะกราบนมัสการพ่อแม่ครูจารย์ไปประกอบความเพียรสักชั่วระยะ ไม่ได้ว่าไปเตลิดเปิดเปิงนะ ไปชั่วระยะ ฟังแล้วท่านก็นิ่ง คำพูดอันนี้จะออกอีกไม่ได้เลย ไม่ซ้ำ คอยฟังท่าน ท่านนิ่งท่านจะเก็บไปพิจารณานะ เราก็เป็นอันว่าปล่อยถวายท่านไปแล้วก็นิ่งเลย ถ้าท่านไม่ลั่นคำใดออกมาไปไม่ได้ ในหัวใจนี้มันไปไม่ได้ หากมีโอกาส เพราะท่านเอาไปพิจารณาเรียบร้อยแล้ว พอได้โอกาสจะก็วันก็ตาม

นี่ละเรื่องหลวงปู่มัน พ่อแม่ครูจารย์มันจอมปราชญ์สมัยปัจจุบัน เราจะไปพูดง่าย ๆ ได้อย่างไร พอท่านรับทราบแล้วท่านนิ่ง เราก็ปล่อยไปเลยละ คอยฟัง หากว่าท่านไม่พูดเลยเราก็พูดอีกไม่ได้ ก็ต้องอยู่อย่างนั้นตลอดไป แต่จอมปราชญ์ท่านฟังแล้วท่านไปพิจารณาเรียบร้อย ทบทวนทุกอย่าง ทีนี้ก็เอาละท่านพูดเอง “เอ้อ ที่ท่านมหาอยากไปเที่ยวประกอบความเพียรนั้นไปได้ละ” นั่นท่านออกแล้ว ไปได้ “แล้วคิดว่าจะไปทางไหนล่ะ” เมื่อท่านเปิดให้แล้วเราก็ออก คราวนี้คิดว่าจะไปทางนั้นๆ ท่านเห็น

หมดแล้ว ท่านเที่ยวหมดแล้ว “เอ้อ ทางนั้นดีนะ” เรียกว่าท่านส่งเสริม “แล้วไปก็องค์
ละ”

พอว่าไปองค์เดียวเท่านั้นละ ผิงเลยได้ทุกครั้งเลยนะ เพราะเราไม่เคยไปกับใคร
มีแต่องค์เดียวตลอด ท่านชมเชย หนุน ส่งเสริมตลอด อยู่ด้วยกันที่จะไป ไปอะไร
ตั้งแต่อยู่นี้มันก็ตกรอกให้เห็น แน่อย่างนี้ก็มี เราว่าจะไปองค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย
ฟิงชิมันต่างกันไหมละ เอ้าท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งนะ สายนิ้วไป คือพระ
เถรนั่งฟิง ท่านมหาไปองค์เดียว ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ใครจะไปยุ่งก็ร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่
นั้น ท่านชู้เอาไว้ กลัวพระเถรจะติดสอยห้อยตามเราไป เป็นน้ำไหลบ่าไม่สะดวกในการ
ประกอบความพากเพียร

นี่ละการประกอบความเพียรที่มาสอนโลกอยู่เวลานี้ เวลามาท่านที่ไรหนั่งห่อ
กระดุก คือไม่มีเนื้อ เหมือนพระอายุ ๘๐-๙๐ ปี เป็นอย่างนั้นทุกครั้ง ไม่ใช่ธรรมดา
ท่านก็ดูท่านรู้แล้ว นี่มันเอาเต็มเหนี่ยวละทำ เพราะฉะนั้นเวลาจะไปที่ไหนท่านรู้ว่าไป
องค์เดียว เอ้อ ขึ้นทันทีเลย ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครอย่าไปยุ่งท่าน เราเป็นนิสัย
อย่างนั้นด้วย เป็นนิสัยจริงจังมาก พูดจริง ๆ ถ้าลงได้ลงแล้วขาดสะบั้นไปเลย ก่อนที่จะ
ลงพิจารณาเรียบร้อย ๆ ทบทวนไปมา เป็นที่แน่ใจแล้ว ลงแล้วขาดสะบั้นไปเลย ถ้าลง
ได้ลั่นคำว่างแล้วขาดสะบั้นเลย ก่อนจะลั่นคำพิจารณาเรียบร้อยหมดแล้ว ทบทวนหาที่
บกพร่องไม่ได้แล้วออก ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่ทำสู่มสู่มสู่มสู่ม

เวลาไปก็เอาจริงเอาจังอย่างที่เคยพูดให้ฟิง เขาตีเกราะประชุม เขาว่าเราตาย
แล้ว ฟิงชนะ ไปที่อื่น ๆ เราก็กทำอย่างนั้น เมื่อเขาไม่ตีเกราะเราก็กบอกไม่ตี ทั้ง ๆ ที่เราทำ
เป็นประจำของเรา กลับมามันเป็นหนั่งห่อกระดุก บางทีตัวเหลืองลงมาจากภูเขาเหมือน
ทาชมัน เหลืองหมดตัวเลย หนั่งห่อกระดุกลงมา เหลืองหมดตัวเหมือนทาชมัน
จนกระทั่งท่านร้องไ้ก้ขึ้นเลย พอลงมากราบท่าน เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนี้ละท่านว่าฉัน
เราก็กคอยฟิงท่านจะออกแ่งไหนอีก สักเดียวท่านกลัวเราจะอ่อนเปียก พลิกบ๊ีบเลย อย่าง
นี้จึงเรียกว่านักรบ นั้น เท่านั้น กลัวเราจะอ่อนเปียก ท่านหนุนขึ้นทันทีเลย

ลาท่านไปไหนนี้ก็ต้องบอกว่าไปชั่วระยะ ก็ไปชั่วระยะจริง ๆ เอาจริงเอาจัง
เพราะฉะนั้นจึงใคร่ไปด้วยไม่ได้ อยากรินก็กินไม่อยากรินก็วันข้าง มันจะตายจริง ๆ ก็
ไปบิณฑบาตมาสักวันหนึ่งมาฉัน เพราะการอดอาหารอดมากเท่าใดร่างกายอ่อนเท่าไร
จิตมันยิ่งดีผิง ๆ การอดอาหารดีทุกชั้นของธรรม ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานตั้งสติไม่ได้
ตั้งได้ด้วยการอดอาหาร ส่วนมากจะเป็นอย่างนั้น สำหรับเราเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้น
จึงต้องอดตลอดอดอาหาร ธรรมชั้นใดก็ตามถ้าอาหารน้อย ๆ แล้วดีดีเรื่อยเลย ๆ ทุกชั้น
เลย ยิ่งชั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วยิ่งคล่องตัว

คือสติปัญญาอัตโนมัตตินี้มันหมุนของมันไปเอง ถึงขั้นสติปัญญาคือธรรมมีอำนาจมีกำลังมากฆ่ากิเลสนี้ฆ่าเอง แต่ก่อนเราก็ไม่เคยได้คิดว่าทำกิเลสทำลายหัวใจสัตว์โลกโดยอัตโนมัตติของมัน เราไม่เคยคิด เอาอันนี้ละมาเทียบกัน ไม่ว่าเขาว่าเราไม่มีใครคิดละ ว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ทรมานหัวใจสัตว์มาเป็นประจำโดยอัตโนมัตติของมันไม่คิด แต่เวลาธรรมนี้มีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น กลางคืนนอนไม่หลับตลอดรุ่งเลยก็มี กลางวันยังจะไม่หลับอีก เพราะมันหมุนของมันตลอดฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัตติ กิเลสอยู่ที่ไหนมันคู้ยเขี่ยชูดค้น ๆ ตลอด เป็นอยู่ในลำพังตัวเองจึงเรียกว่าอัตโนมัตติ

ถึงขั้นสติปัญญามีกำลังแล้วฆ่ากิเลสโดยอัตโนมัตติเหมือนกัน อย่างว่าแต่กิเลสทำลายคนโดยอัตโนมัตติเลย ธรรมมีกำลังแล้วก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เอาจนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปหมด หมดที่นี้ไม่มีอะไรกวน มีกิเลสเท่านั้นตัวจอมกวนที่สุดคือกิเลส พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจไม่มีอะไรกวน จิตพระพุทธรเจ้าจิตพระอรหันต์หมดสิ่งก่อกวน พอกิเลสขาดสะบั้นแล้วจึงหมดภาระ ท่านจึงเรียกว่า วุสิต พุทธุมจริย งานอันใหญ่หลวงที่สุดคืองานฆ่ากิเลสได้สิ้นสุดลงไปแล้ว งานที่ควรทำก็คืองานฆ่ากิเลสได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว งานอื่นที่จะยิ่งกว่านี้ไม่มี นั่น นั่นละท่านทำ

นี้ผ่านมาหมดแล้วจึงได้มาสอนโลก เราอนุโลมจะตายอยู่แล้วเวลานี้ ในวัดนี้เราอนุโลมสุดอนุโลม หูหนวกตาบอดไปอย่างนั้น ถ้าเวลามันจะนั่นนั่นก็ว้ากสักทีหนึ่ง มันอดมันทนเพราะความคิดคิดไม่หยุด ใครมาปิดความคิดได้ ความคิดอยู่ภายในใจมันจะคิดซอกแซกซิกแซกตลอดเวลา เป็นโดยอัตโนมัตติของมันเหมือนกัน คิดแล้วเก็บไว้ๆ เหมือนไม่คิดเหมือนไม่อ่าน แต่เวลามันหนักเข้าๆ แล้วก็ว้ากเสียทีหนึ่งๆ เท่านั้น ให้พากันคิดเอานะพวกนี้ อย่ามานอนใจในที่นี้ มันจะตายแล้วนะ อกรเราจะแตกแล้ว

อย่าเอาวิถุมาอวดกัน เอารถยนต์รถไฟอะไรมาอวดกันในวัดนี้ พระพุทธรเจ้าไม่พาเอารถยนต์ไปตรัสรู้ พระสาวกทั้งหลายเอารถยนต์ไปตรัสรู้ไม่เคยมี มีแต่ผ้าไตรจีวรไปเลย นี่เอานี้ไปอวด มันกำลังนะนี่ เดี่ยวเอารถมาแข่งกันในวัดนี้นะ ในวัดป่าบ้านตาดเอารถมาแข่ง เราก็บอกรถคันที่ของเราเอามา นี่ เขามาถวายบอกเราไม่เอา เราไม่ได้บวชมหารถ บอกเด็ดขาดเลย แล้วมันก็ไม่ฟัง เขาเป็นเจ้าของแล้วก็เอารถมาไว้ให้เพื่อความสะดวก อย่างนั้นละ ที่เรานั่งเหล่านี้รถเขาในกรุงเทพฯไม่ใช้รถเรา พากันจำเอานะ เราไม่ได้เป็นบักกับรถ ใช้มันไปอย่างนั้นแหละ เมื่อมาด้วยความเป็นธรรมแล้วเราก็รับความเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรมนี้เป็นอีกแง่หนึ่งนะ ด้วยความเป็นธรรม เอ้า ก็รับไว้ด้วยความเป็นธรรม แต่ไม่ลืมตัวตลอด พากันจำเอานะ

อยู่ด้วยกันอย่าหาแต่ยกโทษยกกรรมกันนะพวกนี้ จะยกโทษกิเลสที่มันตัวเป็นข้าศึกมันพุ่งๆ อยู่ภายในใจไม่ดู ดูตั้งแต่มันเอาไฟไปเผาคนนั้นเผาคนนี้ มันเลอะเทอะ

มาก มาภวานายังไงไปดูแต่กิเลสคนอื่น แล้วเอาไฟไปเผาทั้งมืออย่างเธอพวกนี้ นี่
อนุโลมเต็มที่แล้ว บทเวลามันแสนทน อดทนไม่ไหวแล้วติดที่เดียวนะ คนเต็มวัดพระ
เต็มวัดไม่มีความหมายเราพูดจริงๆ ชี้นิ้วเลยไม่เหมือนใครนะ เราได้พิจารณาเต็มที่
เหนียวแล้วหาทางออก ออกได้ทางเดียวเท่านั้นฝั่งเลย ไปเลยเท่านั้นไม่ยาก ให้พากันจำ
เอานะ ทำอยู่อย่างนี้เราทนแสนทนแล้วนะ เหมือนขอนแก่น อะไรก็เฉยๆ แต่หัวใจมันไม่
เฉยละซี มันหมุนของมันอยู่ตลอดเวลา เอาละ ให้พรหรือยัง

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz